

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΗΣ ΒΙΟΜΕ

«Δεν πληρώνομαι, δεν πληρώνω», με γέλια και κλάματα

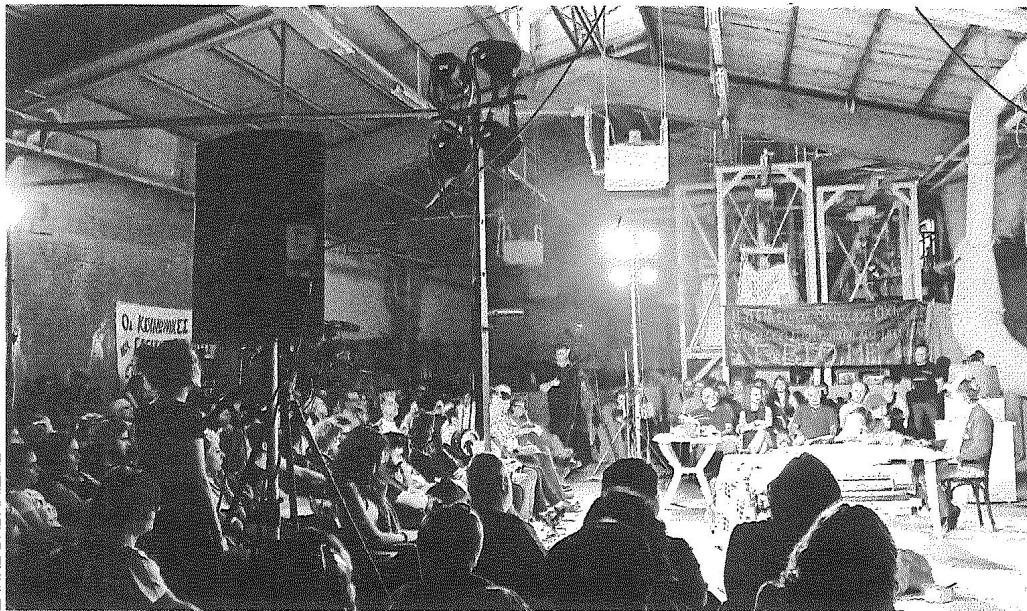
► Του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΛΥΚΕΣΑ

Αν θέατρο είναι ψυχαγωγία και συγκίνηση, αισθητική καλλιέργεια και πολιτική αφύπνιση, όλα αυτά προσφέρθηκαν στους διακόσιους θεατές που βρέθηκαν στο αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ, στην παράσταση του Θεάτρου Τέχνης «Δεν πληρώνομαι, δεν πληρώνω» του Ντάριο Φο. Κι αν ο ίδιος ο νομπελίστας έχει πεθάνει, το κείμενό του, το πάθος και οι ιδέες του ήταν εκεί λουσμένες με «σαπούνι, με άρωμα αγάπης».

Μια λέξη μόνο άλλαξαν στο κείμενο οι συντελεστές της παράστασης: τα «κουλουράκια» έγιναν «σαπούνι» που παράγουν οι εργάτες της ΒΙΟΜΕ, αλλά ήταν αρκετό για να ξεσπάσουν οι θεατές σε χειροκρότημα, πηγαίο, πέρα

από συμβάσεις και τυπικότητες. Κάτι που το αισθάνθηκαν αμέσως όσοι ήταν πάνω στη σκηνή, γι' αυτό και το δάκρυ που κύλησε στο μάγουλο της Κάτιας Γέρου δεν ήταν μέρος της παράστασης. Ήταν που η πολύπειρη ηθοποιός ένιωσε το ίδιο με τους θεατές, όταν στον μονόλογο έναρξης του δεύτερου μέρους μιλούσε εξ ονόματος όσων στηρίζουν την πορεία των εργατών που πορεύονται με μόνη περιουσία τα ιδανικά τους. Οπότε, ναι, ο Ντάριο Φο ήταν εκεί, όπως είχε εκφράσει την επιθυμία να είναι αλλά δεν πρόλαβε.

Η παράσταση του Θεάτρου Τέχνης με το έργο «Δεν πληρώνομαι, δεν πληρώνω» (επικαιροποιημένο κείμενο από τον ίδιο τον Φο το 2012 του έργου του «Δεν πληρώνω, δεν πληρώνω») ήταν η παράσταση της χρονιάς, μπορεί

ΣΑΚΗΣ ΒΑΒΑΛΙΔΗΣ

και της δεκαετίας για όσους την παρακολουθήσαμε. Και ήταν τέτοια διότι, παρότι το κείμενο ήταν γνωστό στους περισσότερους θεατές -ένιωθες ότι κάποιοι ψιθύριζαν κιόλας τους διαλόγους-, παρήγαγε ένταση που για δυο ολό-

κληρες ώρες ούτε μια καρέκλα δεν σύρθηκε, ούτε ένα βήξιμο δεν ακούστηκε. Τρανταχτά γέλια όμως ναι. Η επικοινωνία δηλαδή μεταξύ κειμένου, σκηνής και θεατών.

Ο φωτισμός ήταν στοιχειώδης, χαρτονένια καμαρί-

νια, παραβάν με συνθήματα, σκηνικά υποτυπώδη, κι αν απουσίαζαν, τίποτα δεν έλειπε, γιατί ήταν τα βαρέλια και οι μεγάλοι αγωγοί του εργοστασίου, οι παλέτες και το γιγάντιο υπόστεγο, το σκοτάδι, σύντροφος σε τούτη τη συ-

νωμοσία τέχνης και αγώνα ή αγώνα και τέχνης. Χωρίς καν τη σύμβαση του εισιτηρίου -έδινες ό,τι μπορούσες. Πώς να πληρώσεις το ατίμητο; Η απόσταση σκηνής-θεατών καταργήθηκε δυο φορές, την πρώτη, αντικειμενικά, από την ίδια τη συνθήκη, τη δεύτερη από τους ηθοποιούς (Γιώργος Μακρής, Ερατώ Πίσση, Κάτια Γέρου, Χρήστος Μαλάκης, Πέτρος Σπυρόπουλος). Διόλου τυχαία όλοι οι ηθοποιοί ήταν ενθουσιασμένοι από την εμπειρία, όπως και ο σκηνοθέτης Παντελής Δεντάκης. Οι ίδιοι το είχαν προτείνει στους εργάτες της ΒΙΟΜΕ και η αποζημίωσή τους δόθηκε άμεσα στα πρόσωπα των θεατών που χαμογέλουσαν κι έκλαιγαν ταυτόχρονα στο τέλος. Το βράδυ της περασμένης δευτέρας η ΒΙΟΜΕ παρήγαγε τέχνη, αισθήματα, ιδέες και αδελφότητα.